

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **Václav Otec**, IČO 43267831,
sídlem Masarykova třída 310/162, 415 01 Teplice - Trnovany,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Markem Andráškem, LL.M.,
sídlem Aloise Jiráska 1367/1, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2021, č. j. 621/2018-160-SPR/8,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2021, č. j. 621/2018-160-SPR/8, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1041/DS/2018, JID 128172/KUUK, tak, že v části výroku týkající se skutkové věty bylo původní znění: *„Fyzická osoba podnikající Václav Otec, se sídlem Teplice, Masarykova 62/310, IČ 43267831, se jako provozovatel školícího střediska a držitel akreditace k provozování výuky a výcviku v rámci zdokonalování odborné způsobilosti řidičů pro účely*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

profesní způsobilosti řidičů čj. 5606/DS/091870/He, udělené podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb. dne 19. 1. 2009, uznává vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb. tím, že ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. jako provozovatel školicího střediska neprováděl na adrese Masarykova 2462/55, Teplice od 07.00 hodin výuku podle plánu pro zajištění výuky.“ změněno na „Fyzická osoba podnikající Václav Otec, IČO 43267831, sídlem podnikání Boženy Němcové 2361, 415 01 Teplice, je uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, který spáchala tím, že jako provozovatel akreditovaného školicího střediska v rozporu s ust. § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 v provozovně – nebytovém prostoru pro poskytování výuky na adrese Masarykova třída 2462/55, 415 01 Teplice, neprovedla pravidelné školení řidičů podle zaslání seznamu dle ust. § 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 247/2000 Sb., způsobem stanoveným podle vytvořeného a schváleného písemného plánu pro zajištění výuky a výcviku dle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., jak mu ukládá ust. § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb.“

2. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeno.
3. Za spáchání výše uvedeného přestupku byla žalobci rozhodnutím správního orgánu prvního stupně udělena podle § 56 odst. 4 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel (dále jen „zákon č. 247/2000 Sb.“), pokuta ve výši 30 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „přestupkový zákon“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Žalobce se současně domáhal zrušení i výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

5. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že se dne 23. 2. 2018 nekonalo školení řidičů, resp. že toto školení žalobce neprovedl. Žalobce tvrdil, že se předmětné školení uskutečnilo, ale na jiné adrese, než která byla nahlášena správnímu orgánu. Chybné nahlášení adresy, na níž se školení řidičů zmíněného dne uskutečnilo, žalobce označil za „textovou chybu“.
6. Žalobce v podané žalobě upozornil na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí vychází i ze sdělení pracovnice obchodní společnosti Ingeos spol. s r. o., která sídlí v budově na adrese, na níž bylo školení řidičů nahlášeno. Pracovnice této společnosti dne 23. 2. 2018 správnímu orgánu prvního stupně údajně sdělila, že „žádné znaky probíhajícího školení řidičů nikdy nezaznamenala“. V této souvislosti žalobce namítal, že pracovníci obchodní společnosti Ingeos spol. s r. o. mohl správní orgán prvního stupně zastihnout ve čtvrtém patře budovy, kde společnost sídlí, jelikož v prvním až třetím patře této budovy se nachází byty. Žalobce k tomu dodal, že se zmíněnou pracovnící mluvil a byl ujištěn, že slova, která jsou obsažena v rozhodnutí, neřekla. Validita zjištění obsažených v úředním záznamu o kontrole je tedy podle žalobce pochybná. Nevěrohodná jsou zjištění učiněná na základě provedené kontroly také už jen proto, že byl o jejím provedení vyhotoven jen úřední záznam ve smyslu § 3 zákona 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), což žalobce namítal již v podaném odvolání, ale žalovaný se k tomu nevyjádřil.

7. Žalobce zdůraznil, že na budově byla v době kontroly správního orgánu prvního stupně umístěna světelná a barevná cedule s nápisem „Autoškola“ o rozměrech 2,5 x 1 m s uvedením telefonu a identifikačního čísla žalobce. Dále podotkl, že v provozovně od roku 2016 probíhalo pravidelně školení řidičů referentů a pravidelné a vstupní školení podle zákona č. 247/2000 Sb. Pohyb osob byl proto značný, a to i o sobotách a nedělích. Kancelář byla v provozu permanentně, o jejím provozu věděl vlastník objektu i jeho obyvatelé.
8. Žalobce nesouhlasil ani s právním výkladem žalovaného ohledně povinnosti provozovatele školicího střediska dle § 51 zákona č. 247/2000 Sb. Dle výkladu žalovaného je nutné hlásit změny ohledně počtu přihlášených, i pokud zbývá méně než 1 den do plánovaného školení. V takovém případě podle žalobce však nelze dodržet časový úsek vymezený v zákoně. Stejně tak v situaci, kdy se ze školení předem nikdo neomluví a na školení nikdo nedorazí. I v tomto případě by podle názoru žalovaného provozovatel školicího střediska porušil svou povinnost uloženou mu zákonem č. 247/2000 Sb. Dle názoru žalobce nelze s takovým závěrem souhlasit v situaci, kdy na školení nikdo nedorazil, školení neproběhlo a žalobcem nebyl zaslán seznam účastníků, účastníci však školení absolvovali v náhradních termínech a seznam účastníků byl poté řádně odeslán.
9. Podle žalobce se žalovaný nijak nevypořádal s jeho argumentací uvedenou v odvolání, že skutek je vymezen tak, že jako provozovatel školicího střediska, neprováděl výuku podle plánu pro zajištění výuky a výcviku, kteréžto jednání mělo spočívat v tom, že v době nahlášeného školení řidičů (sice 23. 2. 2018 od 7:00 hod. a 21. 3. 2018 od 9:30 hod.) toto školení neproběhlo. A to přestože správní praxe, ze které žalobce důvodně vycházel, potvrzuje správnost přístupu žalobce. V této souvislosti žalobce konstatoval, že s ním bylo zahájeno správní řízení mimo jiné pro neprovedení školení v nahlášeném termínu, a přesto bylo řízení zastaveno bez jakéhokoliv postihu žalobce. Dále žalobce poukázal na rozhodnutí žalovaného, v němž byla řešena otázka účasti osob na školení, které nebyly uvedeny na seznamu účastníků. Konkrétně poukázal na rozhodnutí ze dne 7. 3. 2011, č. j. 60/2010-160-PPZŘ/3, jímž žalovaný rozhodl, že takové jednání není v rozporu s plánem pro zajištění výuky a výcviku.
10. Dále žalobce namítal, že je shora uvedené vymezení skutku samo o sobě vnitřně rozporné, protože plán a realizace samotného školení spolu rozhodně nesouvisí tak, že by plán obsahoval jednotlivé termíny školení. To je ostatně zřejmé i ze znění plánu pro zajištění výuky a výcviku, který žalobce předložil v řízení o udělení akreditace.
11. Žalobce konstatoval, že skutek, jehož se žalobce měl podle správních orgánů v nyní projednávané věci dopustit byl správními orgány posouzen jako přestupek podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb., jehož se podnikající fyzická osoba jako provozovatel školicího střediska dopustí tím, že v rozporu s § 51 neprovádí výuku a výcvik podle plánu pro zajištění výuky a výcviku. V ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) téhož zákona je vymezen obsah (písemného) plánu (jako předpokladu pro udělení akreditace), tak že má obsahovat organizaci a rozsah výuky a výcviku, včetně nejvyššího počtu účastníků v jednotlivých kurzech, jednotlivé výukové předměty a způsob provádění výuky a výcviku, včetně odpovídajících učebních materiálů. Podle žalobce je tedy plán rámcovým instrumentem, který z principu neobsahuje termíny jednotlivých školení. (Ne)realizace jednotlivých školení tedy z povahy věci nemůže být v rozporu s plánem, protože plán jejich termíny vůbec neobsahuje (a z logiky věci ani nemůže).
12. Žalobce byl přesvědčen, že pokud správní orgán prvního stupně žalobci vytkl (a žalovaný na to v napadeném rozhodnutí přiměřeně nereagoval), že neprováděl výuku podle plánu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vytkl mu pojmově něco nemožného, protože plán žalobce nebyl v žádné jeho části porušen. Uvedené pochybení je podle žalobce umocněno tím, že žalovaný upřesnil popis skutku tak, že žalobce „neprovedl pravidelné školení řidičů podle zaslaného seznamu dle ust. § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb., způsobem stanoveným podle vytvořeného a schváleného písemného plánu pro zajištění výuky a výcviku dle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., jak mu ukládá ust. § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb.“ Výslovně tedy žalobci nevytýká, že by porušil povinnost zaslat seznam účastníků, se sdělením místa, data a času zahájení výuky nebo výcviku a hlásit jeho změny, uloženou mu v ustanovení § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb., ale že výcvik neprovedl podle plánu. Žalobci správní orgány vytýkají, že školení neprovedl vůbec. Zákon č. 247/2000 Sb., však takové jednání jako deliktní neoznačuje. Podle žalobce může být přestupkem nanejvýš provádění školení při nesplnění povinností s tím spojených, nikoliv jeho neprovedení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a konstatoval, že s žalobními námitkami nesouhlasí. Trval na tom, že se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce.
14. K tvrzení žalobce, že se školení řidičů dne 23. 2. 2018 uskutečnilo na jiné adrese, uvedl, že si žalobce nesprávně vykládá zásadu oficiality v přestupkovém řízení. Pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na stranu obviněného a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Žalobce žádné důkazy pro své tvrzení nepředložil. Neuvedl ani adresu, na které se údajně mělo náhradní školení konat, a proto žalovaný jeho tvrzení nepřisvědčil.
15. Žalovaný konstatoval, že má povinnost vycházet ze všech získaných podkladů a důkazů, které jsou ve prospěch i neprospěch obviněného, tj. v tomto případě i ze sdělení pracovnice obchodní společnosti Ingeos spol. s r. o. Žalovaný podotkl, že žalobce toto sdělení v odvolání nijak nezpochybnil. Žalovaný zdůraznil, že v nyní souzené věci žalobce zůstal po celou dobu správního řízení zcela pasivní, nevyjadřoval se k věci, neseznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí a nevzněl žádné důkazy ve svůj prospěch, a proto si žalobce za svůj přístup k věci musí nést důsledky sám.
16. Žalovaný upozornil na skutečnost, že vyjádření pracovnice společnosti Ingeos spol. s r. o., nebylo jediným ani hlavním podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Primárními podklady byla kontrolní zjištění učiněná při kontrolách, která podle žalovaného zjevně svědčí o tom, že žádná školení ve stanovených termínech neprobíhala, a přesto bylo zjevně vystaveno minimálně v jednom případě potvrzení o jeho absolvování P. A. Jestliže žádné školení neproběhlo a bylo vystaveno potvrzení o jeho absolvování, tak je zcela zjevné, že školení neproběhlo s plánem výuky. Uvedené jednání považoval žalovaný za zjevně závadové, neboť se poté v provozu na pozemních komunikacích nacházejí řidiči bez řádného proškolení, čímž je výrazně narušena bezpečnost provozu.
17. Závěrem žalovaný podotkl, že řízení o přestupcích podle zákona č. 247/2000 Sb., jsou vzácná a u žalovaného se jedná o maximálně jednotky případů ročně, a tudíž se nemohla vytvořit ani žádná závazná správní praxe.

Replika

18. V replice ze dne 20. 10. 2021 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Zdůraznil, že žalovaný opakovaně dovozuje z nesprávných skutkových zjištění nesprávné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

právní závěry, když například z toho, že „řidič P. A. doložil správnímu orgánu potvrzení vydané žalobcem o tom, že dne 23. 2. 2018 v době, kdy na adrese prokazatelně žádná výuka neprobíhala, se této účastnil“ dovozuje porušení povinnosti vyplývající z § 51 odst. 1 písm. a) příp. h) zákona č. 247/2000 Sb.

Posouzení věci soudem

19. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: *„Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. (...) Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Současně soud na tomto místě podotýká, že kvalita žaloby a míra konkretizace jednotlivých žalobních bodů do určité míry předurčují i obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o ní.*
22. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100).
23. Soud prostudoval žalobou napadeném rozhodnutí a shledal, že žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení a odvolací důvody žalobce, následně formuloval právní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rámec, ze kterého v daném případě vycházel, včetně výkladu vybraných ustanovení relevantních právních předpisů. Žalovaný konstatoval, že podle protokolů (úředních záznamů) ze dne 23. 2. 2018 a ze dne 21. 3. 2018 se členové kontrolní skupiny ve zmíněných dnech dostavili do sídla školícího střediska žalobce a zjistili, že ačkoliv v těchto dnech mělo být prováděno pravidelné školení řidičů, ani v jednom případě nezaznamenali žádné známky probíhajícího školení. Žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně měl za to, že k porušení zákonné povinnosti žalobce prokazatelně došlo v přímé souvislosti s provozováním akreditovaného školícího střediska. Žalovaný zdůraznil, že podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., má provozovatel školícího střediska, kterým žalobce je, povinnost provádět výuku a výcvik podle plánu pro zajištění výuky a výcviku, který podle § 50 odst. 1 písm. a) téhož zákona musí být písemně zpracován a musí v něm být mimo jiné vymezena organizace a rozsah výuky a výcviku. Žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce je povinen ve smyslu § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000Sb. zaslat příslušnému krajskému úřadu nejpozději 5 pracovních dnů před zahájením výuky nebo výcviku seznam přihlášených účastníků, dále místo, datum a čas zahájení výuky nebo výcviku a podle téhož ustanovení je povinností provozovatele školícího střediska krajskému úřadu oznámit nejpozději 1 pracovní den před konáním školení možné změny. Žalovaný zdůraznil, že pokud žalobce podle uvedeného ustanovení krajskému úřadu neohlásil změny v seznamu přihlášených účastníků a dále místo a čase zahájení výuky nebo výcviku a ani žádným jiným vhodným způsobem změnu nahlášených skutečností témuž krajskému úřadu nedal patřičně najevo, musel mít příslušný krajský úřad za to, že žalobce zákonným způsobem oznámené školení řidičů skutečně provádí, a to způsobem a v rozsahu podle plánu pro zajištění výuky a výcviku. Žalovaný uzavřel, že jelikož žalobce pravidelné školení ve shora zmíněných dnech neprovedl způsobem a ve stanoveném rozsahu podle zpracovaného plánu pro zajištění výuky a výcviku, aniž by příslušnému krajskému úřadu oznámil změny v organizaci provádění tohoto školení, dopustil se přestupku podle § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb.

24. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval jeho konstatováním, že z kontrol provedených ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 byl pořízen úřední záznam, který je ve smyslu § 3 kontrolního řádu prostředkem pouze pro zachycení úkonů předcházejících samotné kontrole, soud uvádí, že z odvolání žalobce ze dne 28. 8. 2018 a z jeho doplnění ze dne 19. 10. 2018 je zřejmé, že žalobce ve vztahu k provedeným kontrolám namítal konkrétně pouze to, že mu nebyly doručeny stejnopisy protokolů o provedených kontrolách, a že formálně tedy kontrola nebyla vůbec ukončena, a současně poukázal, na to že z kontroly byl vypracován úřední záznam a kontrolní řád zná záznam jen jako prostředek zachycení úkonů předcházejících samotné kontrole. Na argumentaci žalobce žalovaný reagoval na straně 6 napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž žalovaný uvedl, že těmito podklady byly i protokoly o provedené kontrole, k nimž se žalobce mohl v jemu k tomu poskytnuté lhůtě vyjádřit, avšak tak neučinil. Dále žalovaný s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že žalobci nebylo upřeno právo uplatňovat proti zjištěním učiněným při provedené kontrole námitky, čehož žalobce podle žalovaného využil, když se ve svém odvolání vyjádřil k osobám provádějícím kontrolu a k neprovedení školení naplánovaného na den 21. 3. 2018.
25. Soud připomíná, že i ve správním řízení, že je třeba mít na zřeteli, že obsah, rozsah a kvalita odvolání účastníka správního řízení do značné míry předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o odvolání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99). Pokud žalobce požadoval, aby se žalovaný podrobněji Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zabýval tím, zda je na protokoly o provedených kontrolách třeba hledět jako na úřední záznamy ve smyslu § 3 kontrolního řádu zachycující úkony před zahájením kontroly a nikoliv jako na protokoly o provedené kontrole, měl své odvolací námitky blíže specifikovat a rozvést. Současně soud podotýká, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není třeba, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí úvahou žalobce, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí, což žalovaný v projednávané věci učinil, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačně seznatelné, že žalovaný měl za to, že v projednávané věci byly kontrolní skupinou provedeny u žalobce kontroly plnění povinností a podmínek stanovených v žalobci vydané akreditaci, o čemž byly vyhotoveny protokoly (viz strany 2 až 3 a 6 napadeného rozhodnutí). Soud tedy dospěl k závěru, že žalobní námitka není důvodná.

26. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že žalovaný nereagoval na jeho odvolací námitku, že skutek je vymezen tak, že žalobce jako provozovatel školicího střediska neprováděl v rozhodnutí specifikovaných dnech výuku podle plánu pro zajištění výuky a výcviku, přestože správní praxe ze které žalobce důvodně vycházel, potvrzuje správnost přístupu žalobce. Soud totiž z odvolání žalobce ze dne 28. 8. 2018 a jeho doplnění ze dne 19. 10. 2018 zjistil, že tyto neobsahují uvedenou námitku, tj. že byla v daném případě porušena zásada legitimního očekávání, resp. že žalobce vycházel při svém jednání z ustálené správní praxe. Žalovaný tedy nemohl v tomto případě pochybit, pokud se uvedenou argumentací žalobce vůbec nezabýval. Ani tuto žalobní námitkou soud tedy nehledal důvodnou.
27. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí předložil ucelený právní názor. Dle soudu je z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně patrný průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí do patřičného skutkového a právního kontextu. Stejně tak jsou z něj patrné důvody, pro které měl žalovaný za to, že se žalobce tím, že ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 neprovedl pravidelné školení řidičů, dopustil porušení své povinnosti stanovené v § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, na základě jakých podkladů žalovaný dospěl ke skutkovým závěrům, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a námitku nepřezkoumatelnosti vyhodnotil jako nedůvodnou.
28. V daném případě je žalobci kladeno za vinu, že jako podnikající fyzická osoba – provozovatel akreditovaného školicího střediska neprovedl, ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 v provozovně na adrese Masarykova třída 2462/55, 415 01 Teplice (dále jen „školicí středisko“), pravidelné školení řidičů podle zaslaného seznamu dle § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb., způsobem stanoveným podle plánu pro zajištění výuky a výcviku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., jak mu ukládá § 51 odst. 1 písm. a) téhož zákona.
29. Z obsahu správního spisu vyplývají pro posouzení věci tyto podstatné skutečnosti.
30. Dne 23. 2. 2018 byla u žalobce, a to ve školicím středisku, zahájena podle § 54 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb. kontrola plnění povinností a podmínek stanovených ve vydané akreditaci a souladu s vybranými ustanoveními § 51 odst. 1 písm. a) a h) zákona č. 247/2000 Sb. O provedené kontrole byl téhož dne vyhotoven protokol č. Akr.03-2018/-10, v němž je uvedeno, že kontrolní skupina provádějící státní dozor ve věcech získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel se dne 23. 2. 2018 dostavila v 8:30 hod.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

do školícího střediska, kde mělo probíhat dle oznámení zaslaného žalobcem ve smyslu § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb. pravidelné školení řidičů. Podle bodu 2. 1. protokolu byla kontrola zahájena podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu. V bodě 2. 2. 1 protokolu - kontrolní zjištění - je uvedeno, že po ohledání místa kontrolní skupina zjistila, že budova, kde se mělo konat pravidelné školení řidičů, je označena jako Autoškola Progres, do budovy vedou tři vchody, z něhož pouze jeden je přístupný. Kontrolní skupina provedla lustraci všech místností v budově s negativním výsledkem. Pouze v prvním patře byla přítomná pracovnice obchodní společnosti Ingeos spol. s r. o., která sdělila, že žádné znaky probíhajícího školení řidičů nikdy nezaznamenala. Kontrola byla ukončena v 9:00 hod s tím, že bude provedena opakovaná kontrola. Součástí protokolu je též fotodokumentace jejíž součástí jsou fotografie budovy v níž sídlí školící středisko, poštovní schránky s označením Autoškola Progres a vstupních dveří do budovy.

31. Dne 21. 3. 2018 byla provedena ve školícím středisku opakovaná kontrola plnění povinností a podmínek stanovených ve vydané akreditaci a souladu s vybranými ustanoveními § 51 odst. 1 písm. a) a h) zákona č. 247/2000 Sb. a jejich dodržování, o jejímž provedení byl sepsán Protokol č. Akr. 03-2018/-13, v němž je uvedeno, že předmětného dne se dle oznámení žalobce mělo ve školícím středisku konat od 7:00 hod pravidelné školení řidičů. Podle bodu 2. 1. protokolu byla kontrola zahájena podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu v 9:00 hod. dostavením se na adresu nahlášeného školení. Kontrolní skupina učinila shodná zjištění jako při předešlé kontrole. V bodě 2. 2. protokolu - výsledek provedené kontroly - je uvedeno, že se jedná o opakovanou kontrolu státního dozoru, se zjištěním, že v dostupných prostorách budovy, v němž se nachází školící středisko, nebyli řádně nahlášení účastníci školení ani provozovatel školícího střediska zastiženi. Kontrolou bylo zjištěno, že vnitřní prostory budovy (označené jako Autoškola Progres) nevykazovaly znaky probíhajícího školení řidičů. Všechny dveře vnitřního prostoru budovy byly uzamčeny. Na klepání nebo zvonění nikdo nereagoval. Kontrola byla ukončena v 9:30 hod. Součástí tohoto protokolu je fotodokumentace vstupních dveří do místností, které se měly nacházet v budově na adrese školícího střediska a kopie dvou map pořizených z internetové stránky mapy.cz s označením místa, kde se nachází školící středisko.
32. Dne 23. 3. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení přestupkového řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb., kterého se měl žalobce dopustit tím, že ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 neprovedl pravidelné školení řidičů podle plánu pro zajištění výuky, tak jak stanoví zákon. Správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení správního řízení stručně popsal zjištění plynoucí z provedených kontrol státního dozoru ve zmíněných dnech a konstatoval, že v obou případech provedenou kontrolou vzniklo podezření, že se na adrese Masarykova 2465/55, Teplice, nekonalo školení řidičů, tak jak bylo žalobcem Krajskému úřadu Ústeckého kraje nahlášeno. Součástí oznámení o zahájení přestupkového řízení je poučení žalobce ve smyslu § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) týkající se možnosti seznámení se a vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, k čemuž byla žalobci stanovena lhůta 10 dnů ode dne doručení oznámení. Dále byl žalobce poučen o možnosti požádat o nařízení ústního jednání. Žalobce možnosti seznámit se s obsahem správního spisu a vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí nevyužil.
33. Součástí správního spisu je rovněž plán pro zajištění výuky a výcviku ze dne 10. 11. 2008, zpracovaný žalobcem ve smyslu § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., v němž jsou obecně vymezeny podmínky organizace výuky a výcviku, rozsah výuky a výcviku, vyučované předměty a způsob provádění výuky a výcviku a učební materiály. Podmínky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

organizace výuky a výcviku, rozsah a obsah výuky a výcviku vstupního a pravidelného školení řidičů jsou vymezeny jednak s ohledem na podmínky stanovené zákonem č. 247/2000 Sb., a jednak na podmínky stanovené vyhláškou č. 156/2008 Sb., o zdokonalování odborné způsobilosti řidičů a o změně vyhlášky č. 167/2002 Sb., kterou se provádí zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 478/2001 Sb. (dále jen „vyhláška 156/2008 Sb.“).

34. Správní spis obsahuje též seznam účastníků přihlášených ke školení zpracovaný žalobcem ve smyslu § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb., a to seznam vytvořený dne 16. 2. 2018, na němž je jmenovitě uvedeno 11 osob, které se měly dne 23. 2. 2018 od 7:00 hod účastnit pravidelného školení řidičů na adrese Masarykova 2462/55, Teplice a seznam vytvořený žalobcem dne 14. 3. 2018, na němž je uvedeno 15 účastníků školení, kteří se měli dne 21. 3. 2018 od 7:00 hod účastnit pravidelného školení řidičů rovněž na adrese Masarykova 2462/55, Teplice. Obě oznámení o konání pravidelného školení řidičů byla adresována Krajskému úřadu Ústeckého kraje.
35. Dále jsou součástí správního spisu odpovědi na dožádání příslušných městských úřadů k žádosti správního orgánu prvního stupně o poskytnutí součinnosti, tj. k žádosti, aby příslušné městské úřady v případě osob, které se měly účastnit ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 pravidelného školení, sdělily zda jim bylo předloženo potvrzení o účasti těchto osob na školení, které se mělo uskutečnit v žalobcem uvedených dnech. Městský úřad Lovosice, Městský úřad Litoměřice a Městský úřad Bílina shodně sdělily, že žádná z osob uvedená na správním orgánem předloženém seznamu nespadá do působnosti těchto obcí. Městský úřad Louny, Magistrát města Mostu a Městský úřad Litvínov konstatovaly, že neobdržely žádný seznam účastníků pravidelného školení konaného v předmětných dnech. Městský úřad Teplice potvrdil, že od žalobce obdržel potvrzení o uskutečnění pravidelného školení profesní způsobilosti řidičů konaného dne 23. 2. 2018 a dne 27. 2. 2018. Informace o uskutečnění školení profesní způsobilosti řidičů ze dne 21. 3. 2018 neobdržel.
36. Dne 2. 5. 2018 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku ve smyslu § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb., které bylo k odvolání žalobce zrušeno a vráceno k dalšímu řízení, a to zejména z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 5. 2018 žalobce mimo jiné uvedl, že pravidelné školení řidičů dne 21. 3. 2018 skutečně neprovedl, neboť jej zrušil.
37. Následně správní orgán prvního stupně vydal dne 16. 8. 2018 prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce bránil odvoláním ze dne 28. 8. 2018, které doplnil podáním ze dne 19. 10. 2018, v němž opětovně konstatoval, že pravidelné školení řidičů původně naplánované na 21. 3. 2018 bylo zrušeno. O odvolání žalobce žalovaný rozhodl nyní žalobou napadeným rozhodnutím.
38. Podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., platí, že žadatel o udělení akreditace k provozování výuky a výcviku musí mít vytvořen písemný plán pro zajištění výuky a výcviku, ve kterém vymezí organizaci a rozsah výuky a výcviku, včetně nejvyššího počtu účastníků v jednotlivých kurzech, jednotlivé výukové předměty a způsob provádění výuky a výcviku, včetně odpovídajících učebních materiálů.
39. Podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., téhož zákona je provozovatel školicího střediska povinen provádět výuku a výcvik podle plánu pro zajištění výuky a výcviku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

40. Podle § 51 odst. 1 písm. h) téhož zákona platí, že provozovatel školicího střediska je povinen zaslat nejpozději 5 pracovních dnů před zahájením výuky nebo výcviku v rámci vstupního a pravidelného školení seznam přihlášených účastníků, a dále místo, datum a čas zahájení výuky nebo výcviku krajskému úřadu příslušnému podle jeho sídla a v rámci vstupního školení seznam přihlášených účastníků, a dále místo, datum a čas zahájení výuky nebo výcviku i obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny, v níž výuka nebo výcvik probíhá; změny v seznamu přihlášených účastníků je možné krajskému úřadu nebo obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručit nejpozději 1 pracovní den před konáním školení.
41. Podle § 54 věty první zákona č. 247/2000 Sb., platí, že státní dozor ve věcech získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel vykonávají obecní úřady obcí s rozšířenou působností a krajské úřady.
42. Z § 56 odst. 2 písm. d) téhož zákona, vyplývá, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel školicího střediska dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 51 neprovádí výuku a výcvik podle plánu pro zajištění výuky a výcviku.
43. Ze skutkového stavu, tak jak byl popsán shora, plyne, že žalobce skutečně ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 neprovedl pravidelné školení řidičů ve dnech, na místě a v čase nahlášeném ve lhůtě 5 dnů před konáním jednotlivých školení příslušnému krajskému úřadu ve smyslu shora citovaného § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb. O tom není v projednávané věci pochyb. Soud zdůrazňuje, že žalobce ani v průběhu přestupkového řízení, ani v podané žalobě netvrdil a nenamítal, že by pravidelná školení proběhla, tak jak oznámil Krajskému úřadu Ústeckého kraje v oznámeních ze dne 16. 2. 2018 a 14. 3. 2018. S ohledem na uvedené nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že pravdivost skutkových zjištění učiněných kontrolní skupinou při výkonu státního dozoru ve věcech získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a zaznamenaných ve shora zmíněných kontrolních protokolech, je pochybná.
44. K tvrzení žalobce, že žalovaný nesprávně vychází ze skutečnosti, že se pravidelné školení řidičů naplánované na den 23. 2. 2018 vůbec nekonalo, jelikož toto školení se uskutečnilo na jiné adrese, soud uvádí, že po prostudování správního spisu zjistil, že tuto argumentaci žalobce přednesl poprvé až v podané žalobě. Z obsahu správního spisu je zjevné, že žalobce v průběhu přestupkového řízení ve vztahu ke skutkovým zjištěním učiněným správními orgány ohledně neprovedení pravidelného školení řidičů dne 23. 2. 2018, resp. ve vztahu ke správnosti těchto zjištění, nenamítal ničeho. Ačkoliv nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku ve smyslu § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb., žalobci muselo být zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán prvního stupně vycházel, žalobce skutková zjištění učiněná ve vztahu k neprovedení pravidelného školení řidičů dne 23. 2. 2018 nerozporoval, a to ani v podaném odvolání. Po celou dobu správního řízení nepředestřel žádnou argumentaci vzbuzující pochybnosti o správnosti těchto zjištění.
45. Soud si je vědom toho, že částečná či úplná pasivita obviněného z přestupku v řízení před správními orgány automaticky neznamená, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a popř. jemu odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku uplatní poprvé až v řízení před správním soudem, nelze bez dalšího považovat za nepřípustné. Je totiž právem obviněného z přestupku zvolit si způsob obhajoby a současně bez ohledu na obviněným zvolený způsob obhajoby je povinností správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

46. Nicméně zpochybňovat skutkový stav zjištěný ve správním řízení za situace, kdy je obviněný z přestupku ve správním řízení zcela pasivní není neomezená, neboť řízení před správními soudy není pokračováním řízení správního. Smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví totiž není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. V řízení o žalobě proti rozhodnutí je soud tedy povinen se zabývat pouze takovými uplatněnými tvrzeními ohledně zpochybnění skutkového stavu věci, která by prokazovala, že správní orgány při vydání rozhodnutí nemohly (i při plné pasivitě účastníka řízení) předpokládat, že zjištěný stav věci je dostatečný. Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení nepovede k jeho úspěchu.
47. V projednávané věci soud dospěl k závěru, že správní orgány své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostály. Soud neshledal, že by v souzené věci existovaly rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění učiněných správními orgány pro posouzení viny žalobce. Současně soud nemůže odhlédnout od skutečnosti, že argumentace žalobce v podané žalobě, že pravidelné školení řidičů se dne 23. 2. 2018 konalo na jiné, než jím v oznámení ze dne 16. 2. 2018 avizované adrese, zůstala pouze v rovině obecného tvrzení. Žalobce na podporu svého tvrzení nepředložil a ani nenavrhl žádné důkazy, ani neuvedl adresu, na které se údajně mělo předmětné školení konat. Takovéto obecné tvrzení nemůže zpochybnit správními orgány zjištěný skutkový stav, že žalobce dne 23. 2. 2018 neprovedl pravidelné školení řidičů, tak jak nahlásil Krajskému úřadu Ústeckého kraje dne 16. 2. 2018. Nově až v podané žalobě uplatněné tvrzení žalobce soud tedy ve světle správními orgány zjištěného skutkového stavu, o němž nemá soud důvodné pochybnosti, shledal nevěrohodným a účelovým.
48. Pro úplnost soud podotýká, že o provedených kontrolách nebyly vyhotoveny úřední záznamy, na nichž by byly zachyceny úkony předcházející samotné kontrole ve smyslu § 3 kontrolního řádu, jak tvrdí žalobce, ale protokoly ve smyslu § 12 kontrolního řádu, a to poté, co byla tato kontrola ve věcech získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel ve smyslu § 5 kontrolního řádu ve spojení s § 54 zákona č. 247/2000Sb zahájena z moci úřední, jak jednoznačně vyplývá z obsahu obou protokolů, ale i z oznámení o zahájení správního řízení a napadeného rozhodnutí.
49. S ohledem na shora uvedené tedy v souzené věci spornou zůstává otázka, zda neprovedení pravidelného školení řidičů podle seznamu zaslaného dle § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb. je porušením povinnosti provozovatele školícího střediska provádět výuku podle plánu pro zajištění výuky a výcviku. Žalobce v této souvislosti namítal, že mu žalovaný klade za vinu, že neprovedl pravidelné školení řidičů v době nahlášeného školení, tj. ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018. Žalobce upozorňoval na to, že plán pro zajištění výuky a výcviku neobsahuje žádné termíny školení řidičů, a jestliže tedy žalovaný vytkl žalobci, že neprovedl výuku právě ve shora zmíněných dnech, vytkl žalobci něco pojmově nemožného.
50. Soud k tomu uvádí, že podle shora citovaného § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., musí mít provozovatel školícího střediska pro udělení akreditace k provozování toho střediska zpracován plán pro zajištění výuky a výcviku. Nejinak je tomu v případě žalobce.
51. Obsah plánu ve smyslu zmíněného ustanovení vymezuje především relevantní skutečnosti umožňující školicímu středisku, resp. provozovateli školícího střediska pohybovat se při zajištění výuky a výcviku řidičů v určitém stanoveném rozpětí. Plán zejména slouží k

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vymezení organizace a rozsahu výuky a výcviku, jednotlivých výukových předmětů a způsobu provádění výuky a výcviku, včetně odpovídajících učebních materiálů. Plán pro zajištění výuky a výcviku musí být při vymezení stanovených skutečností v souladu s požadavky stanovenými zejména v § 47 a § 48 zákona č. 247/2000 Sb., tj. s požadavky kladenými na zajištění výuky a výcviku v rámci organizace vstupních a pravidelných školení řidičů. Pokud se jedná o vstupní školení to probíhá formou výuky a výcviku v rozsahu 140 hodin a je zakončeno zkouškou z profesní způsobilosti řidičů. Předmětem výuky a výcviku je získání a prohloubení znalostí (viz § 47 zákona č. 247/2000 Sb.). Pravidelné školení je rozděleno do ročních kurzů v rozsahu 7 hodin a probíhá vždy v pětiletých cyklech. Během tohoto období se tedy řidič podrobí celkem 35 hodinám výuky, rozděleným do dílčích ročních kurzů po sedmi hodinách. Jednotlivé pětileté cykly pravidelných školení na sebe bezprostředně navazují (k tomu srov. Komentář: Zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla; J. Bušta, J. Knížek; Wolters Kluwer; Praha 2016). Termíny školení, které mají probíhat v souladu s plánem pro zajištění výuky a výcviku jsou stanovovány provozovatelem školícího střediska, jenž má ve smyslu § 50 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb., povinnost příslušnému krajskému úřadu nahlásit místo, čas a datum naplánovaného vstupního či pravidelného školení, a to včetně seznamu přihlášených osob, kteří se školení účastní.

52. Žalobci lze tedy přisvědčit, že plán pro zajištění výuky a výcviku řidičů nezahrnuje přesné termíny jednotlivých školení, což je ostatně zcela zjevné i z plánu pro zajištění výuky a výcviku zpracovaného žalobcem, který je součástí správního spisu. Zákon č. 247/2000 Sb. v žádném ze svých ustanovení ani nestanovuje provozovateli školícího střediska povinnost, aby plán pro zajištění výuky a výcviku zpracovaný provozovatelem školícího střediska ve smyslu § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. obsahoval termíny vstupního či pravidelného školení. Žalobci ovšem není v projednávané věci kladeno za vinu, že neprovedl pravidelné školení řidičů v termínech stanovených plánem pro zajištění výuky.
53. Žalovaný sice ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce je uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb., které se dopustil tím, že jako provozovatel akreditovaného školícího střediska v rozporu s § 51 odst. 1 písm. a) téhož zákona „*ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 v provozovně – nebytovém prostoru pro poskytování výuky na adrese Masarykova třída 2462/55, 415 01 Teplice neprovedl pravidelné školení řidičů*“, avšak žalovaný uvedením dat neprovedení zmíněných školení řidičů ve výroku napadeného rozhodnutí pouze blíže specifikoval dobu spáchání přestupku, tj. kdy došlo ke spáchání přestupků žalobcem (k tomu srov. § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Z výroku napadeného rozhodnutí ani z jeho odůvodnění tedy nevyplývá, že by bylo žalobci vytýkáno protiprávní jednání, které by mělo spočívat v tom, že neprovedl pravidelné školení řidičů podle plánu pro zajištění výuky, a to v termínech tam stanovených. Žalobní námitku soud tedy neshledal důvodnou.
54. Žalobce byl správními orgány shledán vinným ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit tím, že neprovedl pravidelné školení řidičů, a to způsobem stanoveným v plánu pro zajištění výuky a výcviku.
55. Pokud žalobce v této souvislosti namítá, že neprovedení školení řidičů nemůže být přestupkem ve smyslu § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb., soud uvádí následující. Z obsahu právní úpravy jednoznačně vyplývá, že účelem ustanovení § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., je zajistit, aby provozovatelé školících středisek prováděli jednotlivá jimi oznámená školení řidičů podle plánu pro zajištění výuky. Soud zdůrazňuje, že plán pro zajištění výuky a výcviku při vstupním a pravidelném školení je podstatný ve vztahu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k řádnému naplnění účelu zdokonalování odborné způsobilosti řidičů a stanovuje nejen způsob a rozsah výuky a výcviku, ale i jeho obsah. Pokud provozovatel školícího střediska neprovede příslušnému krajskému úřadu ohlášené školení řidičů, které musí být provedeno podle plánu pro zajištění výuky a výcviku, účastníci nejsou školeni způsobem a v rozsahu stanoveném tímto plánem, tj. nedochází k naplnění účelu školení, a to k získání a prohloubení znalostí, resp. v případě pravidelných školení k prohloubení znalostí získaných při vstupním školení.

56. Soud se v projednávané věci ztotožňuje s konstatováním žalovaného, že pokud provozovatel školícího střediska neoznámí příslušnému krajskému úřadu změny v již naplánovaném a tomuto krajskému úřadu nahlášeném školení, tj. zejména změnu v místě, čase a datu konání, a ani jiným vhodným způsobem tyto skutečnosti nedá příslušnému krajskému úřadu, že naplánované školení neprovede, krajský úřad má důvodně za to, že provozovatel školícího střediska oznámené školení provede, a to způsobem a v rozsahu podle jím zpracovaného plánu pro zajištění výuky. Následným neprovedením takto ohlášeného školení řidičů tedy dochází k tomu, že provozovatel akreditovaného školícího střediska skutečně neprovede školení způsobem a v rozsahu stanoveným plánem pro zajištění výuky a výcviku, tj. nesplní svou povinnost stanovenou v § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb.
57. Současně soud podotýká, že v žádném případě nemůže spočívat na libovůli provozovatele školícího střediska, zda předem naplánované a ohlášené školení provede či nikoliv, resp. není možné připustit, aby provozovatel akreditovaného školícího střediska neprovedl naplánované školení řidičů a následně vydal potvrzení o jeho absolvování tak, jak se tomu stalo i v nyní projednávané věci. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že žalobce v oznámení o konání pravidelného školení, resp. tedy v seznamu účastníků přihlášených na pravidelné školení, které se mělo konat dne 23. 2. 2018 od 7:00 hod. na adrese Masarykova 2462/55, Teplice, uvedl jako přihlášeného účastníka P. A. Obsahem správního spisu je poté potvrzení o absolvování tohoto pravidelného školení ve smyslu § 48 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb., připojené k žádosti P. A. o vydání řidičského průkazu pro skupinu C1C, C1E, CE. V potvrzení o absolvování pravidelného školení je žalobcem potvrzeno, že P. A. dne 23. 2. 2018 absolvoval u žalobce pravidelné školení řidičů, přestože je ve smyslu § 51 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. provozovatel školícího střediska oprávněn toto potvrzení vydat, až po absolvování výuky a výcviku v příslušném školícím středisku. Uvedené ostatně vyplývá i z plánu pro zajištění výuky a výcviku zpracovaného žalobcem, kde je v čl. IV odst. 3 výslovně uvedeno, že po splnění všech požadavků je v závěru kurzu každému účastníkovi pravidelného školení proveden záznam o účasti do potvrzení o absolvování pravidelného školení. Přesto žalobce v nyní projednávané věci potvrdil P. A. účast na pravidelném školení řidičů, ačkoliv toto neproběhlo, což rovněž nelze považovat za postup souladný s plánem pro zjištění výuky a výcviku.
58. S ohledem na výše uvedené tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neprovedením krajskému úřadu nahlášených pravidelných školení řidičů porušil povinnost zakotvenou v § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000Sb., tj. neprováděl výuku a výcvik podle plánu pro zajištění výuky a výcviku čímž se dopustil přestupku ve smyslu § 56 odst. 2 písm. d) téhož zákona.
59. K obecné námitce žalobce, že postupoval v souladu s ustálenou správní praxí, soud uvádí, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Správní praxe tedy nemůže být založena ojedinělým správním rozhodnutím, či rozhodnutím nezákonným (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Uplatnění zásady legitimního očekávání současně nemůže být bezbřehé a nelze nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostál. S ohledem na uvedené závěry soud neprováděl dokazování rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 7. 3. 2011, č. j. 60/2010-160-PPZŘ/3 a oznámením o zahájení správního řízení ze dne 18. 8. 2015, č. j. 3466/DS/2015, a to pro nadbytečnost.

60. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a soud z obsahu spisu nezjistil, že by žalovanému vznikly nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. dubna 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.